

תמרה יובל:

.. האנדרטה בשימלה שקופה לנשים בגיל 85!

מזה שבועיים מוצגת בגלריה „שלוש-עשרה וחצי“ ביפו תערוכת בובות בלתי-שיגרתית, הנקראת „מסיבת-החתונה של הרוזנת צ'פצ'ולה“. האמנית אירה רייכ-וורגר עיצבה את הבובות, האופנאית תמרה יובל הלבישה אותן.

התערוכה זוכה להצלחה בלתי-רגילה: קהל עצום ממלא את הגלריה וצופה בהשתאות בבובות ובבגדים. צוות צלמי „פליבו“, המכין כתבה על יפהפיות ישראל, בחר לצלם את פנינה רוזנבלום על רקע הבובות. תמרה, כדרכה, לא התלהבה.

● **תמרה, זוהי תערוכה יוצאת-דופן. מהו הרעיון העומד מאחוריה?**

רציתי תערוכה של בגדים, לא כליכך ידעתי איך לממש את הרעיון. בגדים על קולב זה בנאלי ולא מעניין, בובות של חלון-ראווה זה קר וחסר-אישיות. פגשתי את אירה, דיברנו והיא הציעה שנעבוד ביחד. התחלנו ליצור דמויות לבובות — דיברנו על פרצוף, גובה, סטריאוטיפ. לי היה ברור פחות או יותר מהם הבגדים שאני רוצה להלביש בהם את הבובות, וביחד יצרנו דמות שעליה הלבשנו אותם.

● **למה דווקא הרוזנת צ'פצ'ולה?**

לשם היתול, כדי להתרחק מיומרות אמנותיות, כי אחרי הכל, מדובר רק בבגדים. אם פתחת ביום השישי את עיתוני הערב בו דראי ראית את הזקנה בת ה-85, שנישאה לנער בן 19. כליכך צחקתי!

התערוכה שלנו מוקדשת לנשים כמותה, כאלה הממיי שיוכת להתחפש גם בגילן, כאלה החשות אופטימיות עד הסוף. התערוכה שלנו היא לכבודן, זהו מעין אנדרטה בשימלת שיפון שקופה לנשים הנצחיות האלה, שאינן מאבדות את נשיותן גם בגיל 85.

● **האם מישהו קנה בובה?**

כל מיני מיליונרים יודעים התעניינו, אבל לא הראינו תחלהבות. למען האמת, אני חושבת שזה יהיה נחמד להעביר את התערוכה ממקום למקום.

● **את מאמינה שמישהו ירכוש בובה ויעמיד אותה אצלו בסלון?**

ייתכן, אבל יהיה לזה מומנט הומוריסטי.

● **איך אפשר לשמור על הבובות?**

זה קשה, כי צריך לאבק ולגהץ. זה לא פרקטי, אבל אני לא רוצה שאנשים ישמרו על מה שיצרתי לנצח-נצחים. יצרתי הפנינג, אירוע.

● **בכדי-אות, השקעתן כסף. אינכן רוצות לכסות את השקעה?**

אני תמיד עושה את זה, תמיד חשוב לי לעשותו משהו שמתחשק לי. אני לא מרגישה שאני מפסידה מזה. זה נותן לי המון, מוציא לי תיסכולים של שנים.

אבי פרחן:

.. אני מאוכזב מהמדינה, אני מאוכזב מהכל!

מכל גיבורי ימית, ששכחתי כבר את שמותיהם, נשארו שניים — אבי ולורה פרחן. אתה יכול להסכים איתם או לא להסכים איתם, אתה יכול לבגוד להם או להעריץ אותם, דבר אחד בטוח — הם לקחו את עניין הניסיון בשיא הרצינות. ברצינות כליכך תהומית עד כי כמעט והרסו את חייהם-מישפחה שלהם. סיפורים שאבי פרחן הולך ומאבד את שפיות-ידעתו הפכו חלק מההווה היומיומי של ימית שלפני הפינוי. ילדי המיש-פחה הוזנחו למען המטרה הקדושה. לורה היתה חסרת אותה צוֹרֶחַת ומכה את ילדיה.

מישפחת פרחן הלכה עד הסוף, והיא ודאי תשלם את מחיר ההיסטריה. גם ההליכה לירושלים היה בה משהו פאנאטי, מטורף — שני אנשים מבוגרים, ילדה בת 12, צינדית, מימייה ודגל ישראל.

קעת נגמרה ההצגה, פרחן יתפון, כמו האחרים, לשם שישכח עם הזמן. הצלחתו להחליף אתו כמה מילים.

● **אבי, מה יהיה עכשיו?**

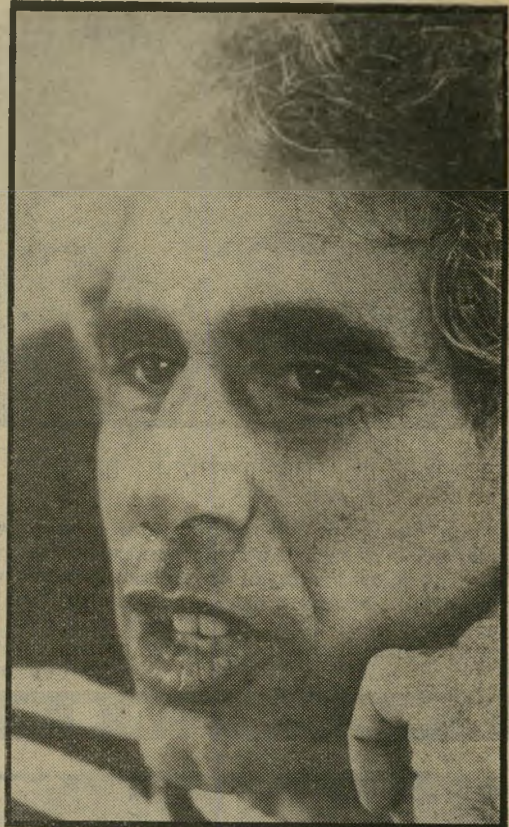
אני לא יודע, אני מאמין שעוד נשוב לתבל ימית. זה לא סוף-פסק. התנועה לעצירת הנסיגה תמשיך לפעול.

● **מה איתך, עם אשתך, עם ילדיך — לאן אתם הולכים?**

אני לא יודע, לא ברור לי. בינתיים נתגורר בבית אמי בנווה-שרת. אני לא יודע שום דבר, לא חשבתו על זה. אני לא יודע איך להתחיל מחדש.

● **אתה מאוכזב מכך שראשיה-ממשלה לא הסכים להיפגש איתך?**

אני מאוכזב מראשיה-ממשלה לא מפני שלא הסכים להיפגש איתי. אני מאוכזב מראשיה-ממשלה, אני מאוכזב מהמדינה, אני מאוכזב מהכל. עובי אותי עכשיו במנוחה.

ישראל גודוביץ:

.. האנדרטה בימית לא מעניינת אותי יותר!

אחד הגיבורים של השבוע שעבר היה האדריכל ישראל גודוביץ. באותו שבוע שבו הפך כוכב בתל-אביב, אחרי שתיכנן דיסקוטק יוקרתי חדש, נהרסה האנדרטה שעיצב לאוגדת-הפלדה בימית. גודוביץ' ראה במו עיניו את הדחפורים הורסים עמוד אחרי עמוד.

● **איך הרגשת מול האנדרטה הנהרסת? כשהגעתי לימית הכל היה הרוס סביבי. האנדרטה היא לא הדבר היחיד שעשיתי שנהרס בחבל. גם העבודה שעשיתי בשדות — המרכז המיסחרי ותוכנית המיתאר — הכל היה הרוס.**

לא האמנתי למראה עיני. קראתי, שמעתי, אבל עד שלא ראיתי את ההרס והאדמה החרושה במו עיני, לא האמנתי. זה היה גורא.

● **מה רעתך על הסטודנטים בראשות צחי הנגבי, שפישו לאנדרטה?**

אמרת בעצמך — זו היתה פלישה, פשוט פלישה. חדירה לתחום — אני לא רוצה להגיך קדוש — אבל בהחלט לא שלהם. זו היתה התחשה שלי בתל-אביב, כשראיתי את זה בטלוויזיה. אבל אחר-כך, במקום, כשי ראיתי את הכולדוורים הורסים, את „הרב“ כהנא ממלמל, את החיילים מפנים ואת הסטודנטים יושבים על האני-דרטה, הבנתי שהאבסורד מקבל לגיטימציה.

יש לי הרגשה שאתה מתהמק מזה-שיוב איך הרגשת מול האנדרטה.

כשהורתי לתל-אביב ביום שישי השחור — אני אופר שחור בגלל תימרות העשן השחורות שעלו מעל ימית — עצרתי ליד האנדרטה החדשה בכרם-שלום.

בכנסתי לראות אם יש בעיות. אחר-כך נסעתי לבד והתחלתי לחשוב ביני וביני במשך שעה וחצי, מה היחס שלי לאנדרטה החדשה שאני בונה.

הרגשתי כמו שאדם מרגיש כלפי ילד חורג, ילד לא שלו. נכון, הוא ילד והוא זקוק לאהבה, לחיבה, ליחס טוב. אבל זה לא כמו ילד אמיתי שאתה ילדת.

אני לא חושב שמישהו עבר אייפעס דבר כזה. בשום מקום בעולם לא היה דבר כזה שמישהו צריך להרוג את ילדו במורידו ולעשות ילד אחר תחתיו. מה אגיד? אין לי יותר שימחת יצירה.

● **למה באת לימית?**

לא רציתי לבוא, הנסיבות אילצו אותי. לא היה מי שישגיח על האנדרטה. לא צריך היה להרוס הכל, אפשר היה לקחת את שלט האבן — הרי לא אעשה אותו שוב. אפשר היה לקחת את שילטיה-ברונזה עם שמות הנופלים וסימליה-החטיבות. לא היה לזה אבא, הייתי חייב להשגיח.

● **האם שרת את ההימנון עם כולם?**

השתגעתי! זו היתה בעיניי צביעות והתחסדות. אי-אפשר להחזיק את המקל בשני תקצוות.

מבחינתי, העסק גמור. אותי האנדרטה בימית לא מעניינת יותר.